

mirații și dragoste a autorului față de creația eminesciană. În sobrietatea stilului științific vibrează și accentele sensibilității poetice. Lucrarea lui I. A. Koževnikov reprezintă o contribuție remarcabilă la cunoașterea dincolo de hotarele patriei a operei genialului poet român.

CEZAR APREOTESEI

A. M. SELIȘČEV, *Избранные труды*, Moscova, 1968, 640 p.

Tinăra generație de slaviști îl cunoaște pe A. M. Seliščev, în primul rând, ca pe autorul renumitei monografii *Славянское языкознание*, care a apărut în 1941 la Moscova și care era concepută de savantul rus ca un prim volum consacrat limbilor slave de est, dintr-un vast studiu în trei volume despre limbile slave. De asemenea are o largă circulație cartea lui în două volume privind limba slavă veche — *Старославянский язык, ч. I. Введение. Фонетика* (Moscova, 1952), — și *Старославянский язык, ч. II. Тексты. Словарь. Очерки морфологии* (Moscova 1952). Sînt mai puțin cunoscute o serie de alte lucrări ale slavistului, care au devenit demult o raritate bibliografică, fiind publicate în diverse reviste de specialitate între anii 1912—1941. Astfel, apariția unui volum de opere alese ale renumitului slavist, conținînd lucrările cele mai semnificative care nu și-au pierdut prospețimea lor științifică, trebuie să fie salutăată ca un eveniment de seamă în domeniul lingvisticii contemporane.

Volumul a fost pregătit și redactat de o elevă a lui A. M. Seliščev — E. A. Vasilevskaja care, de altfel, a inclus aici și o notă biografică, precum și o serie de date privitoare la activitatea științifică a dascălului său.

Lucrările incluse în volum sînt grupate în trei secțiuni: *istoria limbii ruse* (p. 31—222), *dialectologia rusă* (p. 223—488), *lingvistica slavă* (p. 489—610). Volumul se încheie cu unele comentarii la lucrările lui A. M. Seliščev, cu lista lucrărilor publicate ale savantului rus, cu descrierea arhivei regretatului om de știință și cu o listă a lucrărilor despre A. M. Seliščev.

În prima secțiune atrage atenția cititorului lucrarea *Из старой и новой топонимики* (p. 45—96), publicată de savantul rus în 1939 și care a fost concepută de către autorul ei ca un capitol dintr-o lucrare mai amplă, *Очерки по русскому языку современной эпохи*. Considerînd toponimia ca un izvor prețios pentru istoria limbii, A. M. Seliščev studiază mai pe larg toponimia regiunii Moscova, care pînă atunci nu a făcut obiectul cercetării științifice. O atenție deosebită se acordă în lucrare derivării toponimelor și analizei structural-semantice a toponimelor apărute în epoca sovietică.

Este bine cunoscută în lumea slaviștilor lucrarea lui A. M. Seliščev privind onomastica rusă — *Происхождение русских фамилий, личных имен и прозвищ* (p. 97—128) — publicată postmortem de către V. K. Čičagov, care, influențat de lucrarea prof. A. M. Seliščev, a conceput o monografie vastă despre onomastica rusă. Lucrarea însă a fost realizată doar în parte, fiind publicată tot post-mortem, în 1959, sub titlul *Из истории русских имен, отчеств и фамилий (Вопросы русской исторической ономастики XV-XVII вв.)*.